

[Henry Christensen.]

angår opførelsen af en ny institutbygning for matematik, fysik og kemi, det såkaldte H. C. Ørstedinstitut under Københavns universitet, til en anslået samlet udgift på 33,6 mill. kr. Den anden angår planerne om et nyt zoologisk centralinstitut og museum på Nørre Fælled med opførelse af et nyt laboratorium med studiesamling til en foreløbig samlet anslået udgift på 2,7 mill. kr., det første led af planerne, der med de efterfølgende led vil beløbe sig til i alt 23,6 mill. kr.

Nu er det ikke således, at der mellem den højtærede undervisningsminister og os er strid om, at det her drejer sig om områder, som melder sig med et betydeligt påtrængende behov i denne tid. Ikke mindst for den første af de to bevillinger gælder det, at det i centrum er et af de uddannelsesområder, vi alle erkender i så høj grad presser sig på, hvis vi skal løse en del af tidens problemer med teknisk uddannelse m. v. Der er altså ikke spørgsmål om en afgørende saglig strid mellem den højtærede undervisningsminister og os; der er først og fremmest spørgsmål om, hvilken fremgangsmåde der her i tinget bør anvendes over for disse meget store millionbeløb, og hvordan vi sikrer en egentlig parlamentarisk kontrol, sådan som jeg går ud fra vi er enige om der skal sikres.

Oppositionens opfattelse er for så vidt klart den, at sådanne millionanlægsudgifter ikke bør kunne startes på baggrund af en forhandling i finansudvalget med et større eller mindre flertals tilslutning i håbet om en senere efterbevilling på tillægsbevillingsloven. Her bør der være en egentlig lovhjælp, og der er mange grunde til denne opfattelse. Jeg har nævnt den afgørende grund, der ligger i forfatningens bestemmelser, men der kan nævnes yderligere en række praktiske grunde, der taler for dette synspunkt. Vi ved, at der er en række store investeringsopgaver, som presser sig på, og vi har haft anledning til at drøfte behandlingsmåden af disse nogle gange i tinget. Den højtærede undervisningsminister ved, at oppositionspartierne har lagt afgørende vægt på, at der blev mulighed for her i tinget at drøfte disse betydelige investeringsopgaver i en større sammenhæng, fordi det ikke bare er et

spørgsmål om at afgøre, om det nu er rigtigt at bevilge 33 mill. kr. til den opgave. Vi ved, at der f. eks. er et stort byggeprogram for udvidelse af læreanstalterne m. v. for en 10-årig periode, udarbejdet af sagkyndige på disse områder; men det er folketinget, der har ansvaret og afgørelsen i sidste ende for, hvilke beslutninger der konkret træffes, og vi kan ikke bare træffe dem ud fra, om vi nu har sympati for denne konkrete opgave. Vi kan kun træffe rigtige afgørelser, hvis vi kan få mulighed for en afvejning over for hinanden af de forskellige opgaver, der presser sig på i tiden, så vi kan øve indflydelse på, hvilke der skal have prioritet fremfor andre.

En sådan indflydelse er ikke mulig, hvis man kommer og beder om bevilling så til den ene opgave for sig og så til den anden for sig. Det er den egentlige praktiske grund til ønskeligheden af, at disse betydelige bevillingsandragender var blevet forelagt det høje ting gennem egentlige lovforslag. Det ville dér have været muligt som baggrund for en samlet stillingtagen til de investeringsopgaver og de programmer, der ligger her, at have ført en drøftelse.

Dertil kommer, at behandlingsmåden naturligvis bliver en ganske anden. Finansudvalget skal selvsagt beskæftige sig med bevillingerne gennem hele året. Drejer det sig om nye betydende opgaver eller betydelige ændringer i løsningen af bestående opgaver, må det være rigtigt, at det høje ting sikrer sig en mulighed for behandling mellem de medlemmer og blandt de medlemmer, også gennem en særlig udvalgsbehandling, der her i tinget er særlig kyndige, har særlige interesser og særlige forudsætninger på det pågældende område. Disse medlemmer vil jo ikke til enhver tid alle være samlet i finansudvalget, og derfor er det vigtigt, at man også giver folketinget denne mulighed for en bedre forhandlingsform.

Dertil kommer yderligere, at når vi får sagerne frem til en drøftelse i folketinget, får vi også mulighed for den offentlige drøftelse om disse ting, der — og det går jeg ud fra ministeren er enig med mig i — er af betydning for en rigtig behandlingsmetode. Det betyder igen, at offentligheden, de særligt interesserede, har et sted, hvor de